

עפ"ת 39802/04/15 - אבו סמיר מאגד נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 39802-04-15
20 ספטמבר 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: אבו סמיר מאגד באמצעות ב"כ עו"ד מוסטפא נסאר

המערער

נ ג ד

מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד אביב דמרי מפמ"ד

המשיבה

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט אלון אופיר), בתיק תתע"א 2933-11-14, מיום 10.3.15, לפיה נדחתה בקשת המערער לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדר התייצבות, במסגרתו הורשע, ביום 5.2.15, בעבירה של נהיגה בשכרות (540 מק"ג אלכוהול בליטר אוויר נשוף), ונגזרו עליו עונשים של 36 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס.

בבקשה לביטול פסק הדין טען ב"כ המערער, כי אי ההתייצבות למועד ההוכחות, נבעה מרישום שגוי ביומנו. לגופו של עניין, נטען, כי המערער לא נהג ברכב במועד הרלוונטי.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה בהחלטה נשוא הערעור, וקבע, כי אין הצדקה לאי ההתייצבות, וגם לא נטענה כל טענה ממשית המלמדת על עיוות דין מעצם ההרשעה או ממידת העונש. לא הוצג כל טיעון המוכיח, ולו לכאורה, כי המערער לא ביצע את העבירה, או כי הענישה אינה מידתית.

ב"כ המערער מלין על החלטת בית המשפט קמא. הוא חוזר בכתב הערעור על הטעם לאי ההתייצבות, ולעניין עיוות הדין טוען, כי המערער טען במענה לכתב האישום כי לא נהג ברכב וזוהי טענה חזקה. מדובר ברכב שנסעו בו מספר אנשים, ולא היה לשוטר קשר עין רציף עם הרכב לאורך כל הנסיעה. מדובר בטענה מהותית שאם תוכח, יזוכה המערער.

בכך שלא איפשר בית המשפט קמא למערער להישמע לגופו של עניין, למעשה חרץ את גורלו מבלי לתת לו את יומו בבית המשפט, והעדיף את השיקולים הפרוצדורליים, על זכות הגישה לערכאות.

בדיון בערעור, הוסיף ב"כ המערער וטען, כי לא היה מקום לתמוך את הטענה, לפיה מישהו אחר נהג ברכב, בתצהיר, שכן נטענה במהלך הדיון ולא היוותה טענה חדשה. הטענה היתה כי ברכב נמצאו שלושה אנשים, וכשהגיע שוטר, איש

מהם לא היה ליד ההגה. בית המשפט ידע כי זוהי טענתו של המערער, והמדינה צריכה להוכיח כי המערער הוא זה שנהג. על כן, הותרת פסק הדין על כנו, מהווה עיוות דין.

ב"כ המדינה מתנגד לקבלת הערעור מנימוקי בית המשפט קמא. המערער קיבל זימון כדין ולכן אין עילה לאי ההתייצבות. אשר לעיוות הדין, המערער לא פירט את טענתו הסתמית כנדרש בפסיקה, ולא צירף תצהיר לאמות דבריו.

לאחר ששמעתי טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

המערער ובא כוחו נכחו בבית המשפט במועד ההקראה, וקיבלו את הזימון לשיבת ההוכחות. התרשלות לרשום את התאריך ביומן, אינה מצדיקה אי התייצבות. המערער יכול היה להביא לביטולו של פסק הדין, אילו היה מצביע על עיוות דין שגרמה לו הרשעה, אך הוא לא עשה כן.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז(6) 793 קבע בית המשפט העליון כי במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, על המבקש להעלות את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו, ככל שהדבר נדרש. בשלב זה, לאחר שמבקש הביטול כבר נשפט והורשע, מבוקשו הוא לקבל כרטיס כניסה לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. לכן מוטל עליו הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש. בית המשפט צריך להשתכנע מתוך המסמכים המוגשים לו כי מדובר בנסיבות מיוחדות המצדיקות מתן רשות למבקש להשתתף בהליך חוזר.

בישיבת ההקראה טען ב"כ המערער כי המערער כופר בעצם הנהיגה וטוען כי לא נהג ברכב, וכי לא היה שיכור (כל הטענות שנטענו לעיל, אודות מספר אנשים שהיו ברכב, והעדר קשר עין וכו', לא עלו כלל בפני בית המשפט קמא, כעולה מהפרוטוקול).

טענה כזו טובה אולי לשלב של מענה לכתב האישום, גם אם היא סתמית ומשולבת פרטים, אך בשלב בו אנו מצויים, דהיינו, בבקשה לביטול פסק דין, לא רשאי הנאשם שעניינו הסתיים לטעון טענות סתמיות, אלא עליו להעלות טענות מפורטות, וככל שמדובר בטענות עובדתיות, עליו לתמוך אותן בתצהיר. המערער לא עשה כן. הוא המשיך בטענותיו הסתמיות לפיהן לא נהג ברכב, אך לא טרח לציין מה היו הנסיבות, ומי נהג ברכב. הוא גם לא תמך את טענתו בתצהיר.

הטענה כי לא היה שיכור, נזנחה ככל הנראה בשלב זה, ומכל מקום לא מצאה מקומה בבקשה לביטול פסק דין.

אשר על כן, המערער לא עמד בדרישות הפסיקה, ולא ניסח את בקשתו באופן שמאפשר קביעה כי התקיים עיוות דין בעצם ההרשעה. לפיכך, אני דוחה את הערעור.

רישיון הנהיגה יופקד במזכירות בית המשפט קמא עד לתאריך 15.10.15.

ניתן והודע היום, ז' תשרי תשע"ו, 20 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.